

På Schillers fødselsdag insisterer vi: Mennesket må være den udødelige art!

9. november (EIRNS) – »Hvert menneske forventer rigtignok fra indbildningskræfternes kunst en vis befrielse fra virkelighedens grænser... Men den sande kunst har ikke blot en midlertidig leg for øje; den tager det alvorligt, ikke blot at hensætte mennesket i en øjeblikkelig drøm om frihed, men at gøre det frit i virkelig og i, og dette derved, at det vækker, øver og uddanner en kraft i det, at rykke den sanselige verden, der ellers kun tynger os som rent stof, der trykker os som en blind magt, ud i det fjerne, at forvandle den til vores ånds frie værk og at beherske det materielle gennem idéer.« – Om brugen af koret i tragedien

Med offentliggørelsen om at Frankrig har for øje at bygge et nyt kernekraftværk for første gang siden flere årtier, og at Holland og Sverige nu er blevet en del af »atomklubbens« ti (og nu tolv) lande, vender erinyerne hjem for at høste stormen ved den stadig-komposterende COP26's »gruppe-flop«. Om Glasgow kan vi gøre brug af Sir Winston Churchills ord: »Sjældent har så mange sagt så meget om så lidt«. Spot og spe om Flop 26 er opblomstret på verdens sociale medier, med adskillige lister af fejlslåede klimaforudsigelser udgivet i forskellige versioner og satirer.

Hvad vil skæbnen blive af Glasgows fjollesæson, som opfordrer til 130 billioner dollars i udgifter til et problem, der ikke eksisterer? Husker du Paul »Befolkningsbombe« Ehrlichs famøse forudsigelse i august 1969, som blev udgivet i New York Times? »Bøvlet med næsten alle miljøproblemer er, at til den tid, hvor der er nok beviser til at overtale folk, er du allerede død. Vi må indse, at medmindre vi er ekstremt heldige vil alle være forsvundet i en sky af blå damp indenfor 20 år.«

Vi forsvandt ikke i 1989, men det gjorde Berlinmuren den 9. november det år. Det var en begivenhed, som oversteg fantasien hos stort set alle, særligt malthusianerne. Det syntes, selv imens det skete, at være umuligt, undtagen for én statsmand, som havde »visualiseret det komplekse domæne« af verdens strategiske situation. Lyndon LaRouches tale den 12. oktober 1988 på Kempinskihotellet fremlagde nødvendigheden for en forenet amerikansk-sovjetisk tilgang med en »komité for modsætningernes sammenfald« til den daværende strategiske krise i Sovjetunionens og Warszawapagtens utilstrækkelige fødevareforsyninger. Genforeningen af Tyskland blev placeret i konteksten af et fælles, multinationalt fredsprojekt – Fødevarer for fred – hvis omdrejningspunkt var et projekt for den moderne industrialisering af Polen:

»Lad os sige at USA og Vesteuropa vil samarbejde om, at opnå en succesfuld genopbygning af Polens økonomi. Der vil ikke være nogen indgriben i regeringens politiske system, men kun en slags Marshallplan-understøttelse til at genopbygge Polens industri og landbrug. Hvis Tyskland er indforstået med dette, lad en proces, som tilsigter genforeningen af Tysklands økonomier, begynde, og lad dette være begyndelsespunktet for vestligt samarbejde i at hjælpe med at genopbygge Polens økonomi. Vi, i USA og Tyskland, bør sige til den sovjetiske blok, lad os vise hvad vi kan gøre for folk i Østeuropa, med denne test, som koster jer intet. Så kan i bedømme resultaterne, om dette er en lærdom I ønsker at gentage i andre tilfælde... Verdens tilstand, som vi kender den i efterkrigstiden er slut. Det eneste spørgsmål er, om en ny æra vil blive bedre eller værre end den æra vi befinder os i nu.«

Det eneste spørgsmål i dag er, som det var på det tidspunkt, hvad der kan gøres for at forandre den nuværende histories tragiske retning, en »nuværende historie« vis formål blev beskrevet af Dante Alighieri for over 700 år siden:

»Men fæst dit Blik paa Dalen, thi nu møde
Vi snart Blodfloden, i hvis Væld det varme,

de koges, der med Vold mod andre brøde.

O blinde Graadighed, vanvittige Harme,

Der i det korte Liv os saadan jager,

Og koger i det evige os Arme!«

– Inferno, Canto XII, oversat af Chr. K. F. Molbech

En relativ håndfuld af individer, sammenmødt som patrioter og verdensborgere, som ikke skyer tilbage fra at genkende storheden af bidragene fra alle kulturer til alle andre, og klare til at udfordre alle falske ideologiske lænker til fordel for udvidelsen af teknologisk fremskridt til hver del af planeten, har nu muligheden for at fravriste kontrollen fra »nattens hære«. Selv på sidelinjerne af »fjolletpmødet« finder anvendelsen af kernekraft et momentum, selvom det er gennem den fejlagtige fordrejning om at »reducere CO2-udledningen«.

Som vi bevæger os ind i de afsluttende dage i mobiliseringen for konferencen, »Alle menneskeheds moralske ressourcer skal samles: Menneskeheden må være den udødelige art!«, lad os nævne, om det er i Afghanistan med operation Ibn-Sina, eller Haiti med vores udviklingsprogram, eller med Verdenssundhedsplatformen for at overvinde pandemien, at Schiller Instituttet, som en anti-malthusiansk modstandsbevægelse, må lade en moralsk klar trompet lyde.

»Det er ikke sandt, som man normalvis hører dette påstået, at publikum nedværdiger kunsten; kunstneren nedværdiger publikummet, og til alle tider hvor kunsten nedværdigedes, faldt den på grund af kunstnerne«, fortæller Schiller os. Vi må skabe en ny, optimistisk kulturel kraft i den transatlantiske verden, ved at opretholde en standard for sandhed, ikke den offentlige mening. For eksempel, når det fremhæves at 1,1 milliarder mennesker i Afrika syd for Sahara har de samme kapaciteter for energiproduktion som 83 millioner mennesker i Tyskland, bør vi gøre opmærksom på, at Tyskland er energifattigt, fordi det ødelagde 11 ud af sine 17 kernekraftværker. Afrikas energibehov kan kun opnås, hvis der igen er et klart

engagement i verden, særligt fra Tyskland og andre tidligere, progressive nationer, for at skrue op for alle nationers industrier i stil med Apollo-programmet for at udfylde verdens energiknaphed. Dette indebærer den øjeblikkelige konstruktion af hundredvis af kernekraftværker (måske tusind eller mere med SMR-design) over de næste 10-20 år.

Tragedie er ikke menneskehedens naturlige tilstand. COP 26's parade af cirkusnumre kunne ikke bestå eksamenen. Vi er frie til at skabe det samme »faseskifte«-mirakel, som fandt sted den 9. november 1989, men kun ved brugen af metoden af fysisk økonomi lært af Lyndon LaRouche, manden som så vejen til at forene nationer, og at gøre det uden krig til fordel for alle mennesker.